

Arrest

**nr. 75 556 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Bij beslissing van 21 september 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 21 november 2011 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 november 2011 reikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten S.N. (...) geboren te Prijepole, op (...) en van nationaliteit te zijn: Servië het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/09/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“Principe

Volgens artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd”.

Toepassing

Zoals reeds werd vermeld, heeft verzoekster binnen de wettelijke termijn een beroep op 21 november 2011 tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal ingeleid (stuk 3).

Voormeld beroep heeft schorsende werking. Dit houdt in dat tijdens de beroepstermijn en zolang het beroep hangend is geen gedwongen verwijderingsmaatregel of geen teruggedrijving kan worden uitgevoerd tegen de vreemdeling, behalve mits zijn akkoord.

Meer nog, zolang het beroep van verzoekster tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal hangend is, mag geen tenuitvoerlegging van deze beslissing worden gegeven. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet en de hiërarchie der normen verzetten zich tegen het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl een beroep bij Uw Raad hangend is tegen voormeld beslissing van het Commissariaat-generaal.

In casu heeft verwerende partij het bevel aan verzoekster gegeven om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten terwijl haar beroep nog hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 39/70 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster stelt dat hij tijdig een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van het CGVS, dat schorsende werking heeft.

Art. 39/70

Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eventueel tijdig ingediend beroep tegen de beslissing van het CGVS geen afbreuk doet aan de motieven van de thans bestreden beslissing:

verzoekers attest van immatriculatie werd ingetrokken op 29 november 2011, zodat hij inderdaad volstrekt illegaal op het grondgebied verblijft.

Art. 39/70 van de wet van 15 december 1980 staat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg. Deze bepaling spreekt immers enkel over de gedwongen uitvoering van een verwijdering van het grondgebied, die, zoals overigens de Raad reeds vastgestelde tijdens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in casu niet voorhanden is.

Verzoeksters grief mist juridische grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping gedwongen worden uitgevoerd.”

Deze bepaling, die handelt over de uitvoering van maatregelen tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping, staat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg. De procedure bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert niet dat ten aanzien van de vreemdeling een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Hoogstens wordt de uitvoerbaarheid opgeschort. De verzoekende partij betwist dit niet. Dit blijkt des te meer nu zij zelf in haar verzoekschrift stelt dat *“Dit hou[d]t in dat tijdens de beroepstermijn en zolang het beroep hangend is geen gedwongen verwijderingsmaatregel of geen teruggrijping kan worden uitgevoerd tegen de vreemdeling”* en *“Meer nog, zolang het beroep van verzoeker tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal hangend is, mag geen tenuitvoerlegging van deze beslissing worden gegeven”*, waarbij zij de nadruk legt op het feit dat zij doelt op de tenuitvoerlegging van gedwongen maatregelen door de woorden *“geen tenuitvoerlegging”* te onderlijnen en in het vet af te drukken. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat er reeds stappen werden ondernomen of zullen worden ondernomen om het aan de verzoekende partij uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen uit te voeren, reden waarom de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing, die door de verzoekende partij op 14 december 2011 bij de Raad werd ingeleid, bij arrest nr. 71 865 van 15 december 2011 werd verworpen wegens gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad stelde in zijn arrest onder meer: *“er is immers tegen verzoekende partij geen enkele dwangmaatregel uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring, waarvoor geen datum bepaald werd.”*

Een schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De grief is niet dienend.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

“Principe

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet degelijk is gemotiveerd.

Toepassing

In casu, beweert de bestreden beslissing totaal verkeerd en ten onrecht dat:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

Verzoekster heeft de eer hierop te antwoorden dat zij binnen de wettelijke termijn een schorsende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingeleid heeft.

Het beroep van verzoekster is steeds hangend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens het onderzoek van haar beroep, vereisten noch de Vreemdelingenwet noch de Vreemdelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 dat verzoekster in bezit moet zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

De bestreden beslissing ging klaarblijkelijk niet uit van de juiste feitelijke gegevens, Verwerende partij heeft het beroep van verzoekster tegen de beslissing van het CGVS niet correct beoordeeld. Dienvolgens kwam de verwerende partij tot een onredelijk besluit, zijnde het bevel aan verzoekster om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht wegens gebrek aan rechtsgeldige motieven.

Het beroep van verzoekster wordt op heden steeds onderzocht maar zij ontving een bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Dit is te betreuren!!!”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met name de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst op het ingediende beroep tegen de beslissing van het CGVS dat schorsende werking heeft. Noch de vreemdelingenwet, noch de conventie van Genève vereisen het bezit van een geldig paspoort met geldig visum tijdens de behandeling van dit beroep.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie tijdens de duur van de behandeling van de asielaanvraag. Dit attest werd ingetrokken naar aanleiding van de negatieve beslissing van het CGVS. De thans bestreden beslissing kon derhalve terecht concluderen dat hij niet in het bezit was van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij zou uitgegaan zijn van verkeerde gegevens.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Hoewel de verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert, blijkt uit het middel dat zij bedoelt de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het motief om het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uit te reiken erin bestaat dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij betwist dit motief niet en beperkt zich tot het geven van een theoretische uiteenzetting omtrent de materiële motiveringsplicht en tot de stelling dat de bestreden beslissing totaal verkeerd en ten onrechte beweert dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, zonder dit te weerleggen. De Raad wijst er op dat de administratie terecht kon besluiten dat de verzoekende partij niet over de nodige documenten beschikt en zich derhalve bevindt in de situatie geïllustreerd door artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, nu uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Het feit dat zij “binnen de wettelijke termijn een schorsende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingeleid” doet hieraan geen

afbreuk. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel heeft het schorsend karakter van het beroep bij de Raad betrekking op de verwijdering en de gedwongen uitvoering van het bevel doch is dit artikel geen vrijgeleide om in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Principe

Volgens artikel 13 van het EVRM:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Toepassing

Zoals reeds werd vermeld, heeft verzoeker op 21 november 2011 een beroep bij Uw Raad ingediend.

Het beroep van verzoekster schorst de tenuitvoerlegging van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

De door verzoekster gezochte internationale bescherming wordt door de Vreemdelingenwet en het Vluchtelingenverdrag voorzien.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing houdt in dat verzoekster het recht verliest om haar beroep door Uw Raad te behandelen met het reële risico van een terugleiding van verzoekster naar haar land van herkomst.

Verzoekster verliest hierdoor de toegang tot het gerecht die door artikel 13 van het EVRM wordt gegarandeerd.

Meer nog verhindert de bestreden beslissing de toegang tot het gerecht.

Dienvolgens, schendt de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 13 EVRM.

Verzoeker acht deze bepaling geschonden uitgaande van de hypothese van een gedwongen verwijdering, quod non in casu. Indien verzoeker effectief het voorwerp uitmaakt van een gedwongen verwijdering van het grondgebied, kan hij zijn rechten laten gelden via de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het derde middel mist elke gegrondheid.”

2.3.3. Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). In casu roept de verzoekende partij enkel een schending in van artikel 13 EVRM, waardoor deze grief niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het middel is onontvankelijk.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“Principe

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 62224 van 27 mei 2011)

Toepassing

In casu en zoals reeds werd aangegeven, werd de bestreden beslissing genomen zonder correcte feitenvinding.

Meer nog werd het beroep van verzoekster van 21 november 2011 tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal niet in aanmerking genomen.

Voormeld beroep van verzoekster is onomstotelijk een belangrijk element in het dossier. Dit werd nergens in de bestreden beslissing vermeld.

Hierdoor heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- ex asielbeleid zijn / haar zorgvuldigheidsplicht niet nageleefd.

Dienvolgens een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.4.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een vierde middel beroept verzoekster zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing melding had moeten maken van het ingediende beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er echter niet in slaagt aannemelijk te maken dat een dergelijk beroep de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan. De blote bewering dat dit beroep een belangrijk element zou zijn in onderhavige procedure kan derhalve niet overtuigen.

Het vierde middel is ongegrond.”

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond. Evenmin voert zij een bepaling aan waaruit zou moeten blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris er toe gehouden is te motiveren dat de verzoekende partij tegen een beslissing beroep heeft aangetekend. Het middel mist juridische grondslag.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” in, laat zij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN